

hvalo izrekli presvetemu božjemu srcu Jezusovemu, katero nam je ob tem „srečnem in zlatem času“ zares ne navadno razodevalo svojo neskončno ljubezen, ko nas je revne zastarane grešnike ljubeznjivo sprejemalo in zdravilo. Po blagoslovu spregovorili so še domači g. župnik par besed in zahvalo neutrudljivim preč. gg. oo. misijonarjem. A spodobi se in zaslužili so si preč. gospodi, da se jim tudi javno hvala izreka. „Naj jim toraj dobrotljivi Bog, v čegar imenu preč. gg. oo. misijonarji delujejo in v čegar vedno večo čast se trudijo — naj jim dobrotljivi Bog za vse stoterno enkrat v nebesih plati.“ Gorka hvala tudi vsem preč. gospodom sosedom, kateri so tudi neutrudljivo in ljubeznjivo zgubljenim ovčicam v spovednicah pot kazali ter jih vodili nazaj k ljubečemu srcu Jezusovemu. Njemu bodi čast in hvala vekomaj.

Dopisi.

Iz Slov. goric. (Blagoslovljenje kapel in križev.) Res lepa, hvale vredna navada je v slov. goricah, da si pravoverni kristijani pri svojih hišah, cestah in na polju kapelice in križe stavijo. Kapelice se navadno v čast Devici Mariji stavijo. Tudi že starodavna navada je, da so križe postavljali in še v sedanjem času jih stavijo. Prav lepe besede se najdejo v pesmi, namreč: „Kedar memo križa grem, v ponižnosti povem: Pohvaljen bodi Jezus Kristus!“ Teh svečanosti in blagoslovljenja kapel in križev se je v Roprkhi fari v slov. goricah mnogokrat obhajalo. V eni občini so dve kapeli postavili. Prvo v Gočovski vasi v čast čistega spočetja D. Marije, pri tej se je od cerkve do kapele v procesiji veliko ljudi vdeležilo. Podoba Marije so nesla belo oblečena venčana dekleta. V procesiji med molitvo in petjem je tudi godba igrala. Kadar se procesija že bliža h kapelci, nam č. g. J. Caf, predmestni kaplan pri sv. Magdaleni v Mariboru, pridejo na proti, njim gre zahvala za njihov lepi in genljivi govor pri kapeli. Druga kapelica, podobna kamnatemu skalovju, se je postavila v Gočovskem vrhu pri Caf-ovi hiši v majniku tekočega leta 1887 v čast Lurški Mariji. Lepo podobo, katero je g. Perko pri sv. Trojici izvrstno naredil, so pripeljali že na binkošno soboto o poludne v cerkev sv. Roprt. Podoba Lurške Marije, z Bernardiko zraven, se postavi nekoliko od velikega altarja spredej. Prav lepo je bilo videti na binkošno nedeljo in v ponedeljek, kako Bernardika v desni roki drži rožni venec in v levi roki pa gorečo svečo, s katero v čast Lurški Mariji pri božji službi sveti. Veliko veselje so imela dekleta za pripravo k tej svečanosti, več dni in noči so prebudela in vence pripravljala za kraj, kamor se Lurška podoba postavi. Veliko večje veselje je pa Ca-

fova hiša na binkošni ponedeljek imela. S solznimi očmi je pričakovala ta družina Lurško Marijo. Tudi prav lepo število je bilo belo oblečenih deklet, ker je bila dolga pot. Vreme je bilo prav prijazno, veter je pihljaj precej močno in dež nam je bil za ta dar prizanesel. K popoldanski službi božji zahaja od vseh strani mnogo število ljudi, tako, da za vse ni prostora v cerkvi. In kadar pride tisti trenotek, vzdignejo dekleta Lurško podobo z Bernardiko, in jo nesejo iz cerkve v pripravljeni kraj v Gočovski vrh. V procesiji se sliši molitva, petje, posebno pesem „Lurške Marije“, pri kateri je tudi godba odpevek: „Ave“ s svojim glasom spremljala. Kadar se procesija kapelici bliža, zagleda se tudi zastava ali bandera, katera je vihrala pri kapelici. Vdeležili so se pa tudi te svečanosti preč. g. dr. J. Križanič, kanonik iz Maribora, ter so podobo in kapelico blagoslovili in zatem imeli prelep govor o Lurški Mariji. Kako lepo so nam č. g. kanonik v tej svečanosti besedo razložili, tudi vsakemu stanu posebej so podarili prelepi nauk, naj bi si ga le vsak v svoje srce zasadil in obranil! Potem so č. g. J. Caf, kaplan imeli popevane lavretanske litanije in molitve v čast Lurški Materi Božji. Lepo je res, da postavijo pridni kristijani, ako morejo križe in kapele, za čast božjo in v svojo dušno izveličanje. Zlo potrebno bi pa bilo tudi, da bi se še križi in kapele prenovile in popravile, kajti ne spodobi se božji podobi nečasti delati s tem, da se zanemarja popravilo božjih podob. Ali ne veste, da vsaki dar in dobro delo za čast božjo bode Oče nebeški stoterno povrnil?

Od Vuhreda. (Zahvala.) Sv. misijon se je ves čas od 18—26. maja prav veselo obhajal. Domači farani so se ga vsi vdeležili, pa tudi iz sosednjih far jih je prav mnogo prišlo, da je bila prav lepa in prostorna cerkev večkrat tesno natlačena. Iz dalnega Remšnika in Kaplje, celo od sv. Lovrenca v puščavi, Črnc in Drajberga so prišli sv. resnic poslušat in vdeleževati se nebeških milosti. Marenberške gospé so prosile za pridigo v nemškem jeziku, kar se je rado storilo in vdeležile so se s hčerami vse, tudi se jim je nekaj gospodov pridružilo. Pretresljive pridige so globoko segale v ginjena srca za obilen sad. Spovedi in sv. obhajila so bile po stanovih in do solz ginjani obhajanci so pobožno zdihovali: „Oj srečen in zlati čas sv. misijona, — Da smo se čakali tudi ga mi!“ Hitro kot ure so tekli sv. dnevi, in že je napočil dan, ko se imajo č. g. misijonarji posloviti s sklepnim govorom. Ta dan je že zgodaj bila cerkev napolnjen pobožnih ljudi, in na obrazu vsacega je bila neka žalost zapaziti, ki se je v glasn jok spremenila, ko stopijo č. gg. duhovni z gorečimi svečami pred oltar, kjer je presv. R. T. izpostav-

nosti našemu milemu slovenskemu jeziku polagoma odpirajo, in to celó na visokih mestih. Tako se n. pr. v „Gospodarstvenej prilogi“, 26. števil. „Slovenskega Gospodarja“ t. l. v dopisu iz Maribora čita, kako je visoki c. kr. poštno hranilnični urad na Dunaji odpoved neke svote na slovenskem obrazcu pisano, tudi v čisti slovenščini rešil. Človek bi mislil, ako se veljava našega jezika tam in drugodi priznava, da se bo isti jezik še posebno na domačih slovenskih tleh spoštoval, in kot domač tudi brez vseh ovir rabil. — A temu ni tako! Naslednji obžalovanja vredni slučaj te bo v tem prepričal. Dne 22. junija t. l. odposlala se je namreč od tukaj v Vojnik pod naslovom: „Š., k., Vojnik, pošta Vitanje“, brzojavka v slovenskem jeziku. Kakor razvidno, bil je naslov določno označen, in posebej še določilo: „pošta Vitanje“ pravilno rečeno, da se ima brzojavka s pošto na določeno ji mesto odposlati. Toraj se gledé redne izročitve imenovane brzojavke ni bilo najmanjšega spotikljeja nadejati. Na veliko začudenje pa se je od g. naslovljenca poročalo, da mu je ova še jako popačena brzojavka s potom došla; kajti c. kr. brzojavni urad v Vojniku odposlal jo je vkljub tolike določnosti, vendar le — s potom, kateremu se je 1 gld. 86 kr. potnine plačati moralo. Ker je več udeležencev dotične brzojavke radi tolike nerednosti pri vročitvi ove depeše svojo nevoljo izražalo, ter se tukajšnji slavni c. kr. brzojavni urad, katerega gđe. opraviteljica je izročeno ji slovensko brzojavko točno in po vsem pravilno oddala, prizadetega čutil, je slednji urad onemu v Vojniku blagovoljno pojasnil, kako da bi se ista namenjena depeša praviloma naslovljencu odposlati morala, in to tem ložje, ker ni bila v nikakem tujem jeziku sestavljena, in tedaj razvidno tudi nikake nujne vsebine. A glejte, in čuditi se čudnim uzrokom, s katerimi se c. kr. poštni in brzojavni urad v Vojniku v svojem odgovoru na ravno navedeno pojasnilo opravičuje! Med drugim namreč pravi: „da za podpisano je slovenski jezik vsakako tuj jezik, ker ga ona ni zmožna, tedaj tudi ni zamogla vedeti, je-li vsebina dne 22. junija tje došla brzojavke nujna ali ne;“ in dalje. čujte! „da tukajšnji c. kr. brzojavni urad bi pač pomisliti moral, da ni vsak „slovenskega jezika“ zmožen, in bi odposlatelja lahko opozoril, da dve besedi v nemškem jeziku, namreč: „Post Weitenstein“ na naslovu pisani, pomoto lahko zaprečite“. Da je to celó ničevopravičenje, kaže se pač prejasno. — Tako slavni c. kr. poštni in brzojavni urad v Vojniku! „Ja moj Bog, kje je pa tisti Vojnik?“ prašal se je že osupnjen marsikateri čitalj teh vrstic, „morebiti je kje na Turskem?“ Ne, ampak prav tu pri nas na slovenskih tleh je oni Vojnik, kjer se hoče naša mila slovenščina za tuj jezik imeti!

Vsiljuje se mi vprašanje: Kako je vendar to, da je c. kr. poštni in brzojavni urad v Vojniku, katerega opraviteljica slovenski ne zna, ali pa bom znabiti boljše zadel, če mislim, da znati neče, da je vendar le razumel, kaj je — Vitanje — in kje je, da je vedel brzojavko s potom tje, a ne kam drugam poslati, dasiravno ni bilo po njegovem menjenju še potrebnih dveh nemških besedi na naslovu, na podlagi, katerih se le bi se zamogla nepravilno završena vročba brzojavke odstraniti? Zdelo se mi je potrebno, svetu s tem slučajem odkriti, kako se na domačih slovenskih tleh slovenščina še vedno na stran poriva; a tudi zato, da se bo slovensko občinstvo pri c. kr. brzojavu v Vojniku ravnati vedelo, in da gre tam še vedno vse — na „tajč“. Zeleti je toraj, naj bi visoko c. kr. poštno in brzojavno ravnanje pri nastavljenju poštnega, oziroma brzojavnega osebja po Slovenskem tudi na popolno znanje slovenščine dotičnih ozir jemalo, da se jednake napake ne bodo več ponavljale.

Iz Braslovč. (Odziv in hvala.) Gosp. Vakaj je v št. 26 „Slov. Gospod.“ blago misel sprožil, naj bi predvečer naših blagovestnikov, sv. Cirilu in Metodu kresove žgali. Na njegov opomin smo tudi pri nas dva kresova naredili; pa žal, zastonj se je oko oziralo po Savinjski dolini in njenih gričih, da še katerega vidi. Zeleti bi bilo, da bi prihodnjič vsi slovenski listi to stvar priporočali, in poprej ne odjenjali, dokler se ne vpelja ta preblaga ideja v navado. Nikoli ne smemo pozabiti, da sta ona naša največa dobrotnika in ju, kolikor je moč, dostojno počastiti. Kajti sv. brata Ciril in Metod že to prvič zaslužita kot začetnika slovanske književnosti, in drugič ker sta našemu narodu luč sv. vere prižgala. Vsi zavedni slovenski fantje, posebno ki po gorah in gričih stanujete, ne pozabite, ko prihodnje leto pride večer dne 4. julija, da kresove zažgete ter da je drugi dan največi slovanski praznik in da moramo sveta brata naša največa dobrotnika visoko čestiti in ju prositi, da bi bila kakor nekdanj, tako tudi sedaj zaščitnika naše sv. vere in narodnosti. Živi, živi duh krščansko-slovenski, bodi živ na veke!

Kmetič.

Iz Celja. (Katoliškemu podpornemu društvu v Celji) za vzdrževanje dekleških šol šolskih sester so darovali, oziroma letnino odraitali p. n. č. gg.: 10 gld. Prem. gosp. knez in škof Jakob Maksimilijan; Marčnik a conto Vrečkovega volila. 6 gld.: Novak Ana, posestnica. 5 gld.: Detiček J., c. kr. notar v Gornjem gradu; Bratanič Jožef, župnik v Vitanju. 4 gld.: Vanič in Jerman, trgovca v Celji. 2 gld.: Beck Emilija, Beck Herzinija v Plevni, Chiba, pos. v Celji, Cypl gospa in pos. v Celji, Hecht, gospa in pos. v Celji, Jazbec Rozalija, Kameroner, pos. v Celji, Kladnik Apolonija, Korošec Terezija,

Kramberger Lovrenc, kaplan pri sv. Križu, Greischl, gospa, Perc Andrej, notar-uradnik v Celji, Sima gospa, Seiler gospa in pos. v Celji. Ulčnik Jožef, župnik v St. Jederti, Wokaun, gospa in posestnica v Celji, Zangger, gospa v Celji. Bog plati vsem!

Iz Zgornje Polskave. (Pogreb.) Pretečeno soboto bil je za faro „Gornja Poljskava“ jako žalosten dan. Pokopali so namreč prerano umrlega, velezaslužnega, umirovljenega nadučitelja, g. Blaža Veranič. Pokojni je celih 47 let neumorno podučeval mladino, ter si nabral veliko zaslug. Zadnjih 30 let bil je vedno na Poljskavi, tako, da so vsi mlajši farmani bili njegovi učenci. Bil je kot kristijan, učitelj in narodnjak posnemanja vreden. Bodi mu zemljica lahka!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Svitli cesar so se tudi nazaj gredoč iz Pulja na nekaterih postajah nekaj minut pomudili, tako tudi v Mariboru. Tu so govorili z Njih ekselencijo mil. knezoškofom, potem s c. kr. okr. glavarjem, mestnim županom, tje gredoč pa tudi z županom sv. Petra pri Mariboru, g. J. Flucher-jem. — Grof Taaffe je liberalnim Nemcem uganjka. Da nima liberalnih misli ter da ne čuti nemški, to so mu sicer doslej radi očitali, pa niso imeli uzroka za to. Sedaj ga vabijo že na lehkí poti v svojo vrsto, češ, naj odpusti le par ministrov, barona Pražaka pa Dunajevskega, pa bode vse dobro. No grof ni mož, da sede na te limanice, one so že skoro več, kakor vidne. — Na Muri v Gradcu že stojita dva parnika, ljudje pa ne kažejo veliko veselja do njiju. — Z vsenčilišča v Gradcu so izgnali 4 dijake, ker so se preradi — topli. Dvoboj je pač le pretep v drugi obliki. Bukve, ne pa sablja se podaja dijaku. — God sv. bratov Cirila in Metoda so v Celovcu lepo obhajali v cerkvi sv. Duha. Bila je slov. služba božja in ljudstva se je kar trlo pri njej. — Priprava za zlato mešo prof. Einspielerja so vzeli imenitni slov. možje že v svoje roke in bode dne 21. avgusta lepo praznovanje slovenskih Korošcev. — Čehi pridejo v mesecu avgusta v Ljubljani in gredo tudi v Postojino, ogledat si ondašnje slovite jame. Poseben odbor dela ondi priprave za lep vzprejem bratov Čehov. — Zadnjo nedeljo je bilo slov. blagoslavljanje zastave, ki si jo je delalsko društva v Ljubljani „Slavec“, oskrbelo. Veselica je bila večer in to po vsem velikanska. Društvo ima veliko prijateljev v mestu in po vsej deželi. — V Podgori na Primorju osnuje slov. rodoljubi otroški vrt za slov. otroke. Tako se omeji delo ital. društva „pro patria“, ki preži, ker ni dovolje laških otrok, na slovenske. — Železnica Trst-Hrpelje je odprta, slovesnosti se je vdele-

žil tudi trgovinski minister, marquis Bacquehem. — V Pulju so slavnosti h koncu, a v srcih prebivalcev ostanejo ti dnevi veselja gotovo dolgo, priča so bili pač ljubezni prebivalcev do svitlega cesarja in njegove prevzv. rodbine. — V Zagrebu je kr. sodnija obsodila list „Sloboda“ na 450 gld. izgube v kavciji in urednike Milošević še po vrhu na izgubo 100 gld. — to pa vse zavoljo poročila o neki seji hrv. sabora l. 1885. — Ogerska vlada misli sedaj resno na to, da razširi rečišče Donavi pri „Železnih vratih“, tam ji je namreč sila ozko rečišče in je torej nevarno ladijam. — Cesarjevič Rudolf je sedaj v Bukovini, tudi tam, kakor doslej v Galiciji, je vsled tega veliko veselje.

Vunanje države. V Bolgariji imajo sedaj kneza, to se pravi, veliko sobranje je izvolilo princa Ferdinanda Coburškega in ta, kakor kaže, vzprejme izvolitev. Deputacija 10 bolg. veljakov se je že k njemu podala, naj mu voljo naroda naznani, ali kaj rekó vlade na to? Ruska in bojda tudi francoska ste odločno zoper njo, o drugih pa se ne zna, kaj je njih menjenje. Vsekako se bliža odločilna ura. Ob enem ima Bolgarija tudi novo ministerstvo, za sedaj nima veliko pomena, vse pride na to, ali že dojde princ Ferdinand skoro v Bolgarijo ali pa počaka, dokler se izvé menjenje velicij vlad. — Srbski kralj, Milan, se je vrnil domov in pravi se, da ostane slej, kakor prej Srbija dobra soseda Avstrije. Minister Ristič odpušča pridno uradnike, ki so mu neljubi. Ali dela tako samo za volje tega ali pa v resnici za voljo njih krivic, reče se težko. — Črnogorski knez je že tudi doma v Cetinju, kakor se kaže, bode ga treba doma vsled bolg. homatij. — Ruski vojni minister napravi 5 velicij vojnih založišč ob zapadnih mejah Rusije. — General Bogdanović je prišel pri carju v zamero, ker se je skrivaj dogovarjal s prejšnjim francoskim ministrom vojne, generalom Boulangerom. — Cesar Viljem pride kmalu v Gostinjske toplice ter se snide z našim svitlim cesarjem — vse, kakor prejšnja leta. — Na Bavarskem postane menda v malem času sedanji vladar, princ Luitpold, kralj, kajti kralj Oton gotovo ne ozdravi in kdor ima oblast v rokah, imej še ime! — Belgijska zbornica razpravlja novo vojaško postavo, odkupovanje se odpravi, duhovnikom in učiteljem pa ne bode treba v orožje. Oboje je pametno. — Angleška zbornica je vzprejela celo Irsko postavo. Ako se izpelje, kakoršnja je, gorje irskim katoličanom! — Med Anglijo in Italijo je bojda neka pogodba za voljo Egipta in v obče za voljo Afrike. Ako je to resnica, pa je pogodba gotovo vredna strahopetnih Italijanov in kramarskih Angličanov. — Prejšnji vojni minister, general Boulanger, dela novemu francoskemu ministerstvu preglavice. Poslalo ga je za vojaškega poveljnika v Clermont-Ferrand a